

Kto tromfne OBLUDU Z LADU? No predsa BEŠTIA Z BUCKINGHAMU!!!

David Walliams

BEŠTIA

Z
BUCKINGHAMU

BEŠTIA

Z BUCKINGHAMU

Od Davida Walliamsa sme vydali

CHALAN V SUKNI
BABKA GAUNERKA
PÁN SMRAĐOCH
DIABOLSKÁ ZUBÁRKA
DEDKOV VEĽKÝ ÚTEK
KRYSBURGER
MALÝ MILIONÁR
HNUSNÁ TETA BERTA
POLNOČNÁ BANDA
OBLUDA Z LADU
TATKO ZA MREŽAMI
NIEŠO
BEŠTIA Z BUCKINGHAMU
NAJHORŠIE DETI NA SVETE 1
NAJHORŠIE DETI NA SVETE 2
NAJHORŠIE DETI NA SVETE 3

Pripravujeme vydanie
NAJHORŠÍ RODIČIA NA SVETE
NAJHORŠÍ UČITELIA NA SVETE
SLIZ

a ďalšie a ďalšie...

David Williams

BEŠTIA

Z BUCKINGHAMU

Ilustroval Tony Ross

slovar

Text copyright © David Walliams 2019
Illustrations copyright © Tony Ross 2019
Cover lettering of author's name Copyright © Quentin Blake 2010
Translation © Oľga Kralovičová 2020 translated under the licence
from HarperCollinsPublishers Ltd
The author and illustrator assert the moral right
to be identified as the author and illustrator of this work.
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2021

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie
reprodukovat' ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami,
či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok,
respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému
a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu David Walliams:
THE BEAST OF BUCKINGHAM PALACE,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve HarperCollins Childrens Book,
London 2019, preložila Oľga Kralovičová.
Zodpovedná redaktorka Dáša Jajcayová
Editorka Katarína Škorupová
Sadzba a zalomenie ITEM, spol. s r. o., Bratislava
Tlač KASICO, a. s. r., Bratislava

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným
odporúčaním pre konečných predajcov.

ISBN 978-80-556-4694-7

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

Môjmu statočnému priateľovi Henrymu

David

POĎAKOVANIE

ANN-JANINE MURTAGHOVEJ CHARLIEMU REDMAYNOVI
Výkonnej riaditeľke pre detskú literatúru Generálnemu riaditeľovi

TONYMU ROSSOVI
Ilustrátorovi

PAULLOVI STEVENSOVI
Literárnemu agentovi

HARRIET WILSONOVEJ
Redaktorka

KATE BURNSOVEJ
Výtvarnej redaktorka

SAMANTHE STEWARTOVEJ
Šéfredaktorka

GERALDINE STROUDOVEJ
Riaditeľke marketingu

VAL BRATHWAJTOVEJ
Kreatívnej riaditeľke

DAVIDOVI MCDUGALLLOVI
Umeleckému riaditeľovi

ELORINE GRANTOVEJ
Zástupkyni umeleckého riaditeľa

KATE CLARKOVEJ
Dizajnerke

MATTHEWOWI KELLYMU
Dizajnérovi

TANYI HOUGHAMOVEJ
Audioredaktorke

David Walliams

BRITÁNIA

V ROKU 2120

0 sto rokov

v budúcnosti

*V kráľovstve je tma. Britániu
päťdesiat rokov nezalialo
slnečné svetlo. Vládu zvrhli
a v Buckinghamskom paláci
znovu vládne kráľ. Ešte vždy
je to domov kráľovskej
rodiny, no je to aj pevnosť.
Nikto sa nedostane
dnu ani von.*

V príbehu vystupujú tieto postavy:

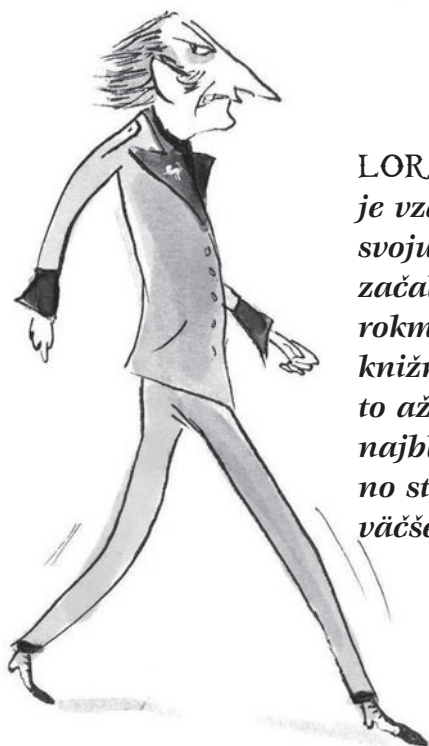
*PRINC ALFRÉD je chorľavý
dvanásťročný chlapec, ktorý
nikdy nepoznal život mimo
Buckinghamského paláca.*

KRÁĽ bol kedysi veľký
vládca a láskavý otec,
no teraz je rovnako
stratený ako jeho
kráľovstvo.

KRÁĽOVNÁ je
neuveriteľne nóbl
dáma a jej syn ju
veľmi ľúbi. Medzi
ňou a Alfrédom je
nerozlučné puto.

LORD PROTEKTOR
je vzdelaný muž, ktorý
svoju kráľovskú kariéru
začal pred štyridsiatimi
rokmi v paláцovej
knižnici. Dotiahol
to až na kráľovho
najbližšieho radcu,
no stále túži po čoraz
väčšej moci.

BLŠKA je sirota bez
domova. Volajú ju tak,
lebo je maličká. Rodičov
jej zabili, keď bola ešte
batola, a odvtedy sa
o seba stará sama.

PESTÚNKA je
osemdesiatročná pani,
ktorá opatrovala dve
generácie kráľovských
detí. Starala sa o kráľa,
keď bol ešte chlapec,
a teraz je pestúnkou
princa Alfréda.

STARÁ KRÁĽOVNÁ
je stará dáma. Kedysi
bola kráľovnou a jej
manžel bol kráľom.
Momentálne ju považujú
za zradkyňu a žije
niekde vo vyhnanstve,
hoci nikto nevie kde. Iba
ona, pravdaže.

LADY AGÁTA a LADY ENID sú dve z bývalých dvorných dám starej kráľovnej. V jej službách plnili rôzne úlohy, napríklad sa jej starali o oblečenie, nosili kytice kvetov a písali listy. Teraz aj ony žijú vo vyhnanstve so štyrmi ďalšími dvornými dámami: lady Beatrix, lady Virginiou, lady Daphne a lady Judith.

AGÁTA

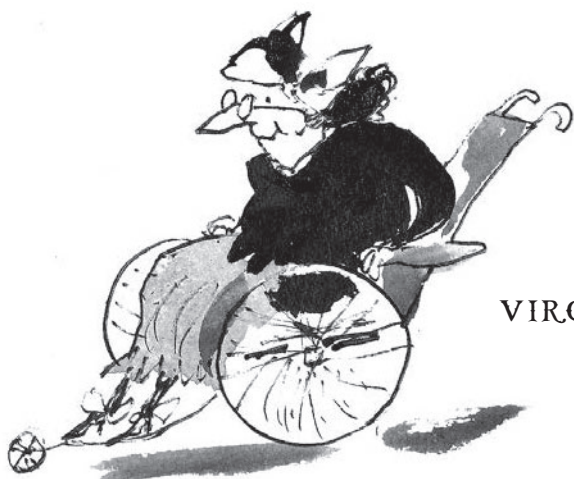
JUDITH

BEATRIX

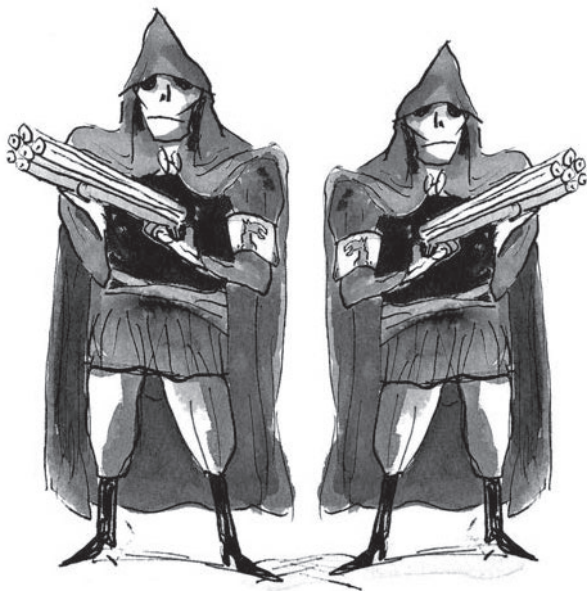

DAPHNE

VIRGINIA

KRÁĽOVSKÉ STRÁŽE sú elitní vojaci so zlatými maskami v podobe lebky a s vlajúcimi červenými plášťami. Sú ozbrojení laserovými puškami a ich úlohou je chrániť palác – za každú cenu.

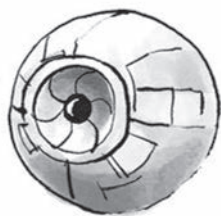

KAT je obrovský muž s čiernou kuklou, takže mu nevidieť tvár. Má na starosti všetky mučenia a popravy v londýnskom kráľovskom väzení Tower.

OCTOKOM je osemрукý robot, ktorý vykonáva tie isté úlohy ako komorník.

VŠEVIDIACE OKO je lietajúci robot podobný obrovskému oku. Ovláda ho lord protektor a sleduje všetko a každého v Buckinghamskom paláci.

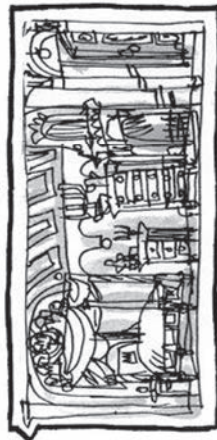
~ LONDÝN ~
OKOLO ROKU 2120

V BUCKINGHAMSKOM PALÁCI okolo roku 2120

Alfrédova izba

Kráľova spáľňa

Kráľovna spáľňa

Trónna sieň

Knižnica a tajná miestnosť

Tanečná sála

Banketová sála

Pivnica

ÚVOD

ryf je kráľ beští, napoly orol (kráľ vtákov) a napoly lev (kráľ zvierat). Má orliu hlavu a krídla, no telo a zadné nohy leva.

Po stáročia bola táto beštia považovaná za legendu.

Staroveké civilizácie gryf uctievali – nájdeš ho v príbehoch zo starovekého Egypta aj starovekého Grécka.

V stredoveku sa tento vznešený polovičný orol, polovičný lev stal symbolom božskej moci.

Moci nad životom a smrťou.

Moci tvoriť a ničiť vesmír.

Nekonečnej moci na veky vekov.

Gryf vyvoláva v ľuďoch hrôzu. Preto králi a kráľovné po celé stáročia používali beštie ako symboly. Gryfa možno vidieť na erboch, zástavách a štítoch. To, čo vyjadruje, je jednoduché: pokľaknite, inak vás v pazúroch tejto beštie stihne strašný osud.

Vyzerá trochu ako dinosaur. Tento desivý tvor kráčal po zemi pred miliónmi rokov. No na rozdiel od dinosaurov jeho kostru nikto nikdy nenašiel.

To však neznamená, že nikdy nežil.
**Alebo že by jedného dňa nemo-
hol ožiť...**

PRVÁ ČASŤ

PRÍCHOD BEŠTIE

1 . K A P I T O L A

Tma

Bolo poludnie a obloha čierna ako v noci. Tma zahaľovala kráľovstvo už pol storočia, pretože obyvatelia Zeme sa mnoho rokov nestarali o svoj domov.

Vypálili lesy a stromy zmenili na popol.

Nahádzali do riek, jazier a morí množstvo odpadu, čím zabili všetky ryby.

Vrútili **hlbšie** a **hlbšie** do zeme, aby získali ropu, až sa napokon dostali po jadro a planétu úplne vyprázdnil.

A tak sa Zem **pomstila**.

Ľadové čiapky Arktídy i Antarktídy sa **roztopili**. Prišli obrovské záplavy a celé krajiny sa **ocitli** pod vodou.

Silné **zemetrasenia** otriasali mestami, až z nich zostali len **rumoviská**.

Sopky **vybuchovali** a vystreľovali do vzduchu miliardy ton popola. Úroda bez slnečného svetla **vädla a hynula**. Nič nerástlo.

Kráľovstvo sa ponorilo do **VEČNEJ ZIMY**.

Alfréd iný svet nepoznal. Mal už dvanásť rokov, ale nikdy v živote nevidel slnečné svetlo. Často sníval o tom, aké je cítiť slnko na tvári alebo bežať po vysokej tráve či plávať v slnkom zaliatom mori. No bol to iba sen.

Chlapec videl obrázky slnka v knihách a žasol nad ním. Dokonalý zlatý kruh. Teraz nebolo vidieť ani hviezdy a mesiac. Alfréd si celé hodiny predstavoval, ako asi vyzerala nočná obloha posiatá tisíckami svetielok mihotajúcimi sa v tme.

Patril k deťom, ktoré sú najradšej samy so svojou fantáziou. Pravdupovediac, nemal veľmi na výber, keďže bol celý život chorľavý. Ocho-rel krátko po narodení. Nikto nečakal, že bábätko Alfréd prežije, ale stalo sa.

Hoci len-len.

Alfréd bol bledý ako sneh a chudý ako cverna. Nosil okuliare s hrubými sklami, lebo aj zrak mal biedny. Často býval taký slabý, že musel celý deň zostať v posteli. Našťastie mal všade okolo postele kopy a kopy kníh. Knihy, knihy a ďalšie **knihy**. Knihy o zvieratách. Knihy o vesmíre. Knihy o stromoch. Knihy o dinosau-roch. Knihy o **knihách**.

Najradšej čítal knihy o histórii.

Problém bol v tom, že v budove, kde Alfréd žil, sa prísne dodržiavala večierka. Noc bola najnebezpečnejšia. Vtedy bola hrozba útoku zvonka najväčšia. Presne o ôsmej museli všetci na príkaz kráľa zhasnúť svetlá. Každého, koho prichytili s rozsvieteným svetlom, prísne potrestali. Kráľovské tresty boli kruté. Tí, čo mali moc vo svojich rukách, sa vrátili k stredovekým formám mučenia.

MUČIDLA NA MLIAŽDENIE PRSTOV

Železná panna

LÁMACIE

KOLESO

Pranier

Škripec
Maska hanby
Žalár
s potkanmi
Drvič lebky
Mučiace kreslo

Chlapec napriek prísnyim pravidlám tak veľmi miloval knihy, že čítal aj pri svetle sviečky pod prikrývkami.

Presne to robil aj v tú noc, keď sa začína tento príbeh. Čítal hrubú knihu o všetkých kráľoch a kráľovných Británie viazanú v koži. Prvým kráľom bol **Alfréd Veľký**. Stal sa vládcom neuveriteľne dávno, v roku **871**. Chlapec teda do-

stal meno po prvom kráľovi, hoci by ho sotva niekto mohol opísať ako veľkého. A on sa tak vôbec necítil.

Práve keď bol zahĺbený do príbehu o poprave kráľa Karola I. v roku 1649, izbou otriasol ohlušujúci buchot.

BÁÁÁCH!

Alfréd pustil knihu.

BUM!

Aj sviečku. Takmer podpálil prikrývky.

PFU!

Zadusil plamene a sfúkol sviečku...

FÚÚÚÚ!

... odhodil prikrývky.

ŠUCH!

Obrovský výbuch osvetlil chlapcovu spálňu červenou, oranžovou a žltou žiarou.

Vyliezol z postele a s námahou dokrивkal k veľkému oknu vo výklenku. Už po tých niekoľkých krokoch sa tak zadychčal, až ho rozboleli pľúca.

„Hach! Hach! Hach!“

Musel sa oprieť o rám okna.

Jeho izba bola na najvyššom poschodí. Videl z nej celý Londýn. Horela nejaká budova. A nie hocijaká.

Horela Katedrála svätého Pavla.

Táto historická stavba, možno jedna z najslávnejších na svete, práve podliehala skaze.

Obrovská biela kupola pukala, akoby to bola vaječná škrupina. Obrovské kúdoly čierneho dymu sa dvíhali vysoko do vzduchu.

Och nie! pomyslel si Alfréd. *Nie! Nie svätý Pavol!*

V priebehu niekoľkých rokov videl skazu mnohých londýnskych pamätníkov. Nelsonov stĺp sa zvalil na zem.

TRÉSK!

Londýnske oko padlo do Temže.

ČLUP!

Strecha Albertovej haly sa prepadla, keď ju na kusy rozmliaždila bomba.

BUM!

Nič z toho však nebolo také posvätné ako Katedrála svätého Pavla. To bol vrchol. Postavili ju po Veľkom londýnskom požiari v roku 1666. Slávna stavba ako zázrakom prežila aj druhú svetovú vojnu, keď na Londýn padali nacistické bomby. A teraz zhorí do tla?

Revolucionári, zišlo vzápätí na um Alfrédovi.

Takto vyzerali ich typické útoky.

Chlapec ešte nestretol nikoho z tejto super tajnej organizácie, ale lord protektor ho o nich naučil veľa. Podľa toho, čo Alfrédovi povedal, **revolucionári** nenávidia fakt, že moc sa vrátila do rúk kráľa. Chcú ho zvrhnúť a popraviť, tak ako to počas anglickej občianskej vojny urobili „okrúhle hlavy“ Karolovi I.

Revolucionári sú stelesnením smrti a ničenia. Preto lord protektor povedal, že každú revolúciu treba za každú cenu potlačiť.

RATATATA!

Strelba z guľometu.

„**NIÉ!**“

Vzdialené výkriky.

„**ÁÁÁÁ!**“

Aj to bol výkrik?

Alfréd sa zachvel. Hoci sa veľmi chcel odvrátiť, nemohol. Každý deň dochádzalo v celom Londýne k útokom, ale takéto mohutné výbuchy boli zriedkavé. Chlapec pritisol ruky na chladné hrubé sklo a hľadel na tú skazu.

Toto je kráľovstvo, ktoré Alfréd jedného dňa zdedí.

2 . K A P I T O L A

Levie srdce

Alfréd ani zďaleka nebol obyčajný dvanásť-ročný chlapec, ako by sa zdalo. On sám sa cítil obyčajný, ale dospeli mu znovu a znovu pripomínali, že to tak nie je.

Alfréd jednoducho nebol obyčajný Alfréd.

Bol princ Alfréd.

Jeho otec bol kráľ.

Jedného dňa aj jeho budú korunovať za kráľa.

Za kráľa Alfréda II., vládcu Británie a jej ľudu.

Zvláštne na tom bolo, že sa stane kráľom kráľovstva, ktoré nikdy nevidel. Nikdy nevyšiel z Buckinghamského paláca.

Za oknom chlapcovej izby na najvrchnejšom poschodí bolo často vídať jeho smutnú tvár.

Práve nad tým oknom viala na streche paláca zástava. Stovky rokov to bol Union Jack, červeno-bielo-modrá zástava Spojeného kráľovstva. Teraz tam však viala celkom iná zástava, zástava, ktorú vymyslel lord protektor. Bola to čierna zástava so zlatým gryfom v strede – symbolom nového poriadku. Británia už nemala vládu ani žiadneho ministerského predsedu či politikov, ktorí by zastupovali ľud. Nemala políciu. Zákon presadzovala kráľova osobná armáda – kráľovská stráž.

Buckinghamský palác bol celé stáročia od čias Juraja III. domovom britskej kráľovskej rodiny. Zo svojich kníh o histórii sa Alfréd dozvedel, že sa stal kráľovským sídlom v roku 1761.

Palác bol kedysi svätyňou.

Teraz to bola pevnosť.

Príslušníci kráľovskej stráže boli rozmiestnení po celom obvodovom múre. Každý ich hneď spoznal podľa dlhých vlajúcich plášťov, kapucní a desivých zlatých masiek v podobe lebiek.

Na rukách nosili čierne pásky s rovnakými zlatými gryfmi, ako boli na zástave. Napriek tomu, že kráľovskí strážcovia vyzerali ako zo stredoveku, boli vyzbrojení laserovými zbraňami. Jediným výstrelom vymazali človeka z povrchu zeme. Strážili tých, čo žili v Buckinghamskom paláci.

Aj samotný palác zažil lepšie časy. Koberce boli zodraté, tapety na stenách sa odlupovali, no stále to bolo výnimočné miesto. Princova izba bola zariadená starožitným nábytkom. Spal na posteli s baldachýnom v hodvábnej pyžame, hoci posteľ vŕzgala a pyžamo bolo deravé.

Palácová kuchyňa bola zásobená všetkými možnými potravinami, ktoré sa dali zakonzervovať. Stačili by najmenej na sto rokov.

Alfréd bol v paláci v bezpečí. Aspoň si to myslel.

Keď sa kupola strechy Katedrály svätého Pavla prepadla, pritisol si tvár k oknu. Napriek zdeseniu od nej nedokázal odtrhnúť zrak. Vzá-

pätí ho však niečo rozptýlilo. Na chodbe sa čosi dialo. Za dverami izby počul zápas a výkriky.

„DAJTE ZO MŇA PREČ TIE ŠPINAVÉ RUKY! AKO SA OPOVAŽUJETE?! SOM VAŠA KRÁĽOVNÁ!“

Bol to hlas jeho mamy.

Alfréd najrýchlejšie, ako mohol – a to nebolo veľmi rýchlo –, prekrivkal po izbe a otvoril dvere. Kráľovnú držali dvaja členovia kráľovskej stráže. Kráľovskú rodinu majú predsa chrániť, tak prečo ju vlečú ako zločinca?

Boli to čudné časy, ale toto bolo megačudné.

„MAMA!“ zakričal Alfréd.

Kráľovná mala dlhú čipkovú nočnú košeľu a len jednu papuču. Hoci ju držali pevne, snažila sa zachovať si istú dôstojnosť. Bola to dáma, ktorá sa pýšila tým, že bola za každých okolností dokonale upravená.

Alfréd nikdy nevidel mamu bez dokonalého účesu a mejkapu. No v tej chvíli mala vlasy strapaté a namiesto mejkapu hrubú vrstvu nočného

krému. Vyzerala hrozne. Alfréd mamu zbožňoval a bolo čudné vidieť ju takto.

„ALFRÉD!“ vykrikla ponad plece a snažila sa zastaviť vojakov.

Keďže mali tváre skryté za zlatými lebkami, nedalo sa uhádnuť, čo si myslia. Kráľovské strážne celý čas mlčali, čo iba znásobilo pocit, že to celé je nočná mora.

„Mama! Kam ťa berú?“ spýtal sa Alfréd.

„VRÁŤ SA DO SVOJEJ IZBY, ALFRÉD! A ZAMKNI DVERE!“ zakričala.

„Ale...“

„HNEĎ! A SĽÚB MI, ŽE TAM ZO-
STANEŠ!“

Chlapec neodpovedal.

„Sľúb mi to!“ prosila.

„Sľubujem,“ zamrmal.

Alfréda šokovalo, čoho bol práve svedkom,
a zabuchol dvere svojej izby.

BUCH!

